
HARVARD
COLLEGE
LIBRARY.

CALLIMACHEA.

SCRIPSIT

GEORGIUS KNAACK

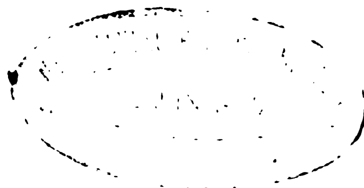
DR. PHIL.

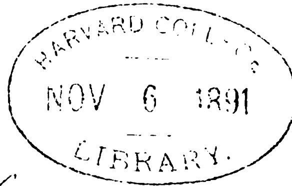

STETTINI.

HERRCKE & LEBELING.

1887.

HARVARD COLLEGE
NOV 6 1891
LIBRARY.

CALLIMACHEA.

Callimachi poetae Cyrenensis fragmentorum qui post Ricardum Bentleium virum summa admiratione dignum suscepit et colligendorum et explicandorum munus multa quidem et egregia praestitit O. Schneider vir doctissimus, sed nimio plura sciendi studio abreptus, Aetiorum inprimis operis longe celeberrimi formam descripsit a Callimacho alienam. quae cum ita se habere viri docti diu perspexerint, mirum est paucos fuisse qui rectioris Aetiorum imaginis informandae operam in se susciperent. nimirum singulari opus est disquisitione, ut primum singularum elegiarum definiantur argumenta, nam forma carminis descripta reliquias ipsas versu conditas plerumque sine magno negotio inferre licebit. atque cum ante septem fere annos ego auctore et suasore Udalrico de Wilamowitz-Moellendorff L i n u m et P h y l l i d e m restituere conatus essem[1]), iterum munere dissertationis scribendae ad me delato, selegi nonnulla, de quibus (etsi laus doctrinae paene integra debetur Schneidero) rectius dicerem, quam illi licuit.

I.

Cono a Photio (bibl. cod. CLXXXVI) excerptus de Apolline Aegleta haec refert c. 49:
Ὡς ἐν Ἀνάφῃ τῇ νήσῳ (αὕτη δ' ἐστὶν ὑπὲρ νήσου Θήρας οὐχ ἑκὰς τῆς Λακεδαιμονίων) ἱερὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου ἵδρυται, ἐν ᾧ σὺν τωθασμῷ οἱ ἐπιχώριοι θύουσι δι' αἰτίαν τοιαύτην. ὅτε Ἰάσων ἐκ Κόλχων Μήδειαν ἁρπάσας οἴκαδ' ἔπλει, χειμὼν αὐτοὺς ἄφατος περιέσχε καὶ ἀμηχανία πᾶσα. εὐχομένων δὲ[2]) καὶ πολλὰ τῶν ἐν τῇ Ἀργοῖ δεομένων Ἀπόλλων τόξον αὐτῶν ὑπερανασχὼν τὰ δεινὰ διέλυσεν ἅπαντα καὶ σέλατος ἐξ οὐρανοῦ διαΐσσοντος νῆσον ἀνέσχεν ἡ γῆ ἐκ τοῦ βυθοῦ, εἰς ἣν ὁρμισάμενοι ὡς πρῶτον ὀφθεῖσαν ὑφ' ἡλίου τότε Ἀνάφην ἀπὸ τῆς συντυχίας ἐκάλεσαν καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου ἱδρύσαντο καὶ εὐφραίνοντο τῆς ἀνελπίστου τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς <θυσίαις> καὶ [ταῖς] ἄλλαις εὐωχίαις. Μήδεια δὲ σὺν ταῖς ἀμφ' αὐτὴν γυναιξίν, αἳ δῶρον ἦσαν γάμων τῶν Ἰάσονος, παίζουσαι μετὰ μέθην ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας ἐν τῇ παννυχίδι· οἱ δὲ ἀντετώθαζον τὰς γυναῖκας. ἐκ τούτου τοιγαροῦν καὶ Ἀναφαίων ὁ λαὸς (ᾠκίσθη γὰρ ἡ νῆσος) ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἀπόλλωνι Αἰγλήτῃ κερτομοῦντες ἀλλήλους ἑορτὴν κατὰ μίμησιν ἐκείνων ἄγουσιν.

Hanc fabulam viri docti ex Apollonii Argonauticis (IV 1694—1730) haustam esse statuerunt. at tria refert scriptor, quae frustra quaeres apud illum, sitam esse Anaphen insulam

[1]) *Analecta Alexandrino-Romana* diss. Gryphisw. 1880 p. 14 sqq.

[2]) 4 verba turbata restitueris ex Apollonio IV 1703 sqq. 5 scribendum fortasse ἡ Γῆ. 8 *θυσίαις* add. Heyne *ταῖς* del. 10 *Ἀναφέως A* corr. I. Bekker *Ἀνάφης* vulg.

prope Theram insulam Lacedaemoniorum, tempestate gravi iactatos esse Argonautas cursus inscios, laete esse epulatos in insula Apolline auctore ex imo mari orta. atque ut taceam de situ insulae accurate definito, et tempestatem et comissationem haud male esse excogitatas quivis sponte intelleget. quid? nonne satis mirum quod dicit Apollonius 1694 sqq.:

αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
νὺξ ἐφόβει τήν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν·
νύκτ' ὀλοὴν οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης.

κατουλάδα νύκτα teste scholiasta e Sophoclis Nauplio sumpsit, sed scimus noctem illam, qua naves Graecae ad scopulos Caphereos allisae sunt, non solum caliginosam sed etiam procellosam fuisse. quod disertis verbis addere debuit poeta, ut addidit Homerus ξ 457 sq., quem ni fallor ante oculos habuit:

νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
πάννυχος· αὐτὰρ ἄει Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.

mirum quoque Argonautis nihil suppeditasse, unde deo servatori liberaliter possent sacrificare: 1719 sqq.:

ῥέξον δ' ὅσσα περ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἐνὶ ῥέζειν
ἀκτῇ ἐφοπλίσσειαν· ὃ δή σφεας ὁππότε δαλοῖς
ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης δμωαὶ Φαιηκίδες, οὐκέτ' ἔπειτα
ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλω σθένον, οἷα θαμειὰς
αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίας ὁρόωσαι.

quid multa? duobus inventis illis vim narrationis non infringi, sed augeri tam perspicuum est, ut verbis parcere liceat. sed a Conone, qui auctores suos solet exscribere,[1]) talia addita esse non est credibile. immo latet auctor in verbis Cononis *αὕτη δ' ἐστὶν ὑπὲρ νήσου Θήρας οὐχ ἑκὰς τῆς Λακεδαιμονίων*, quippe quae accurate congruant cum fragmento Callimacheo 113ᵃ *Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ* bis laudato a Strabone:

I 46 c.

λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς τε Ἰάσονος στρατείας καὶ τῆς Φρίξου· τῆς δ' Ἰάσονος καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων καὶ μέχρι τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου, ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τοτὲ μὲν

Αἰγλήτην e. q. s.

λέγων

ἀρχμενος, ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
αὖτις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην

(fr. 113ᵇ), *τοτὲ δὲ περὶ τῶν Κόλχων.*
— sequitur fr. 104.

X 484 c.

περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων, καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος τοτὲ μὲν οὕτως

Αἰγλήτην e. q. s.

τοτὲ δὲ τῆς Θήρας μνησθείς

μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

(fr. 112).

cf. Schneider Call. II p. 79 sqq.

Hexametrum soluta oratione expressum cum initio fabulae posuerit mythographus, haud

[1]) cf. quae disputavi in *Analectis Alexandrino-Romanis* p. 27 sq. p. 49 sqq.

procul afuisse ab exordio elegiae Callimacheae suspicor, etiamsi aliter visum est Schneidero (Call. II p. 94). atque cum certum vestigium doctrinae Callimacheae deprehenderimus, persequenda sunt cetera, num forte e Conone tenor narrationis Battiadae restitui possit. res Anaphae gestas praeter Cononem satis copiose refert Apollodorus bibl. I 9 26, 1: *πλέοντες δὲ νυκτὸς σφοδρᾷ περιπίπτουσι χειμῶνι. Ἀπόλλων δὲ στὰς ἐπὶ τὰς Μελαντείους πέτρας* <*Μενοιτίου δειράς* codd. corr. Heyne et Hercher in adnot.> *τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν κατήστραψεν. οἱ δὲ πλησίον ἐθεάσαντο νῆσον, τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι προσορμισθέντες Ἀνάφην ἐκάλεσαν. ἱδρυσάμενοι δὲ βωμὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου καὶ θυσιάσαντες ἐπ' εὐωχίαν ἐτράπησαν. δοθεῖσαι δὲ ὑπὸ Ἀρήτης Μηδείᾳ δώδεκα θεράπαιναι* (cf. Apoll. IV 1221) *τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ θυσίᾳ ταύτῃ σύνηθές ἐστι σκώπτειν ταῖς γυναιξίν.* habes iterum tempestatem cum nocte coniunctam, habes comissationem Argonautarum: ergo ex eodem fonte et Cono et Apollodorus hauserunt, quem Callimachum fuisse fragmento 113ª supra adlato probatur. accedit alterum incerti quidem auctoris (fr. anon. 289 Schn.) apud Choerob. dict. p. 280 (Herodian. II p. 301 et 627 L.): *Μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας*, sed a Schneidero verissime Callimacho vindicatum, quod insertum est verbis Apollodoreis. situm fragmenti confirmat Apollonius 1706 sqq.:

Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας
ῥίμφα Μελαντείους ἀριήκοος, αἵτ' ἐνὶ πόντῳ
ἧνται· δοιάων δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον·
μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.

sagaciter quidem Hercherus *πέτρας* apud Apollodorum scribendum esse coniecit, tamen haud scio an aliud lateat sub corruptela *δειράς* fretus glossa Hesychii *Μελάντ*<*ε*>*ιος χοιρὰς ἢ χοιράδες· ἤγουν σκόπελος*, ex qua fragmentum redintegrari potest:

Μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας
χοιράδας . . . . . .[1])

ceterum Choerobosco i. e. Herodiano auctore adiectivum illud *διὰ τοῦ ει* scribendum esse recte monuit Schneiderus Call. II. p. 761 (cf. Etym. M. p. 142, 54. Etym. Flor. p. 213 Mill.). itaque in Orphei qui fertur Argonauticis 1355, ubi *μελαινείοισιν ἱκέσθαι* traditum est, adsumpta Hermanni coniectura scribendum cum Heynio:

ἠλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαντείοισιν ἔχεσθαι
νῆα θοήν,

cetera vero sic fere mecum restituas:

Παιὰν δ' ἄρ' ἑκηβόλος ἀγχόθι ναίων
Δήλου ἀπὸ κραναῆς ἧκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνε
μεσσατίων Σποράδων κραναὴν ⏑⏑ — ⏑⏑ — ⏑
— ⏑⏑ — ⏑⏑ — <*Ἀνάφην*> *δέ ἑ πάντες ὀπίσσω*
νῆσον ἐπικλήζουσι περικτίονες ἄνθρωποι.

[1]) non sana sunt quae sequuntur: *καὶ υἱὸς Ναξίου τοῦ Πάρου Μελάντιος.* aliter schol. Apollon. IV 1707 *Μελαντίους δὲ δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ οὕτως ὀνομαζόμενοι ἀπὸ Μέλανος* <*Μέλαντος*?> *κατασχόντος τὴν χώραν τὴν προσηγορίαν ἔχοντες.* Oedipum expectat Hesychii glossa *δαμοῦαι· οἱ ἐπὶ Μελαντίας πεμπόμενοι. Λάκωνες.* — ceterum spondeus in quarta hexametri qualem fuisse coniecimus sede neque abhorret ab arte Callimachi (cf. G. Kaibel *Comment. Momms.* p. 326 sqq.) et excusatur nomine proprio.

Sanctamandi enim interpolationi non confido. quod testimonium etsi nullius pretii est (ex Apollonio enim pendet imitator eoque male intellecto) attulisse me non pudet, quamquam memoria scopulorum Melantiorum haud rara apud scriptores. Strabo XIV 636 navigationem ex Trogilio promunturio ad Sunium describit in hunc modum: *ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἐγγυτάτω δίαρμά ἐστιν ἐπὶ Σούνιον σταδίων χιλίων ἑξακοσίων, κατ' ἀρχὰς μὲν Σάμον ἐν δεξιᾷ ἔχοντι καὶ Ἰκαρίαν καὶ Κορσίας* (haec videntur esse transponenda), *τοὺς δὲ Μελαντείους* <*Μελανθείους* cod.> *σκοπέλους ἐξ εὐωνύμων* . . . Stadiasmus Maris Magni ab anonymo conscriptus (*Geogr. Graec. min.* ed. C. Müller I 498) *τοὺς δὲ Μελαντείους* <*Μελανθίους* cod. corr. Müll.> <*σκοπέλους*> *καὶ τὴν Μύκονον ἐκ τῶν εὐωνύμων καὶ Τῆνον* <*ἐκ δεξιῶν ἔχων*> *καταχθῇς εἰς Δῆλον·* 284 *ἐκ Δήλου ἐπὶ τὸν Μελάντειον σκόπελον* <*Μελανθισκόπελον* cod. corr. M.> *στάδιοι ρπ'* — est enim re vera unus scopulus magnus (hodie Stopadia dictus), cui alter exiguus adiacet. Pseudo-Scylax peripl. 113 (*Geogr. Gr.* I 95) *ἀπὸ δὲ Μυκόνου διάπλους ἐπὶ τοὺς Μελαντ*<*ε*>*ίους σκοπέλους προαριστιδίου μικρῷ ἐλάττων, σταδίων ρμ'* (numerus corruptus), *ἀπὸ δὲ Μελαντ*<*ε*>*ίων σκοπέλων πλοῦς εἰς Ἴκαρον προαριστίδιος.* — locos enumeravi, qui mihi quidem innotuerunt; iam redeamus ad Callimachum. cuius Apollo eo differt ab Apolline Apolloniano, quod *τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν κατήστραψεν*, et (si recte Cononem intellexi) auctor fuit, ut Tellus ex imo mari insulam Anaphen subduceret. libenter concedimus Helbigio (*Untersuchungen über die campanische Wandmalerei* p. 214) haud male esse excogitatam descriptionem Apollonii, qui magistrum egregium superare studuit; itaque factum est, ut apud Cononem missis Callimacheis versus 1709 *δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον* expressus sit; maxime vero dolendum de Callimacho nos hac de re non posse iudicare.

Laeti navem appellunt, Apollini Aegletae sacrum ponunt. qui de cognomine dei plura scire cupiunt, adeant Wilamowitzii librum *Isyllos von Epidauros* (p. 92 sqq.), ex quo pauca delibamus. Anaphaei ipsi *Ἀσγελάταν* dixerunt (CIG. 2477. 2477[b] cf. *Mitteil. des ath. Inst.* I 249 adn. 1.— 2482 *Εὐγνώμων Εὐγνάμονος ἀρχίατρος Ἀπόλλωνι Αἰγλήτῃ εὐχήν* recentioris aetatis est), sed cognomen idem esse docuit Wilamowitzius, qui cum Apollodorum ex Apollonio hausisse perperam statuisset, Cononis auctorem esse Callimachum recte quidem, sed paullo obscurius significavit [1]). — Argonautae diem festum sacrificiis epulisque celebrant, ebrii mulieres lacessunt lacessunturque festivis conviciis ab illis. et ad iocosam concertationem versuum Callimacheorum fragmenta 281 *σκέρβολα μυθήσαντο* et 253 *κηκάδι σὺν γλώσσῃ* recte videtur rettulisse Schneiderus, quae primus coniunxit Bergkius *Anth. lyr.* p. 147[2]. denique concedo frg. anon. 21 apud Suidam s. v. *ἐλέγχομεν· ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν·*

ν υ κ τ ὶ δ' ὅ λ ῃ β α σ ι λ ῆ α ς ἐ λ έ γ χ ο μ ε ν

sagaciter esse explicatum ab illo, cum *βασιλῆας* ad Argonautas, *νύκτα ὅλην* ad *παννυχίδα* a Conone commemoratam referret. cetera ut nimis incerta missa facio.

Battiadae carmen pro virili parte instauravimus. quaeritur iam primum, e quo fonte fabellam ipse hauserit Callimachus, deinde cuiusnam operis pars fuerit carmen illud summis lineamentis circumscriptum. atque sane haud dissimilis est fabella quae de ea insula ferebatur, *ἄντε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκουσι, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον* (Pind. frg. 87 Bgk.), quod fragmentum qui servavit Pseudo-Philo (de corrupt. mundi) perperam dicit utramque insulam confundens: *τὴν δὲ Δῆλον καὶ Ἀνάφην ὠνόμασαν δι' ἀμφοτέρων ὀνομάτων πιστού-*

---

[1]) neque vero mihi probatur quod Anaphen ipsam a Callimacho *Αἰγλήτην* dictam esse censet.

μενοι τὸ λεγόμενον, ἐπειδὴ ἀναφανεῖσα δήλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι[1]). sed hoc non sufficeret, nisi accederet alterum. poeta Cyrenensis in eodem carmine, ut recte coniecit Schneiderus, insulam propinquam celebraverat:

καλλίστη τὸ πάροιθε, τὶ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

(frg. 112. cl. Apollon. 1763). sed ante Theram, qui coloniam in insulam eiusdem nominis deduxit. Membliarus fuit, Poecilis filius, Cadmi socius: *καταλείπει γὰρ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἄλλους τε τῶν Φοινίκων καὶ δὴ καὶ τῶν ἑωυτοῦ συγγενέων Μεμβλίαρον* (Herod. IV 147). is si Stephanum Byzantium audimus nomen dedit insulae, cui postmodo nomen fuit Anaphae. Steph, Byz. s. v. *Ἀνάφη*, (cf. s. vv. *Μεμβλίαρος* et *Θήρα*) *νῆσος μία τῶν Σποράδων πλησίον Θήρας, ἥτις ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ σὺν Κάδμῳ πλεύσαντος εἰς ἀναζήτησιν Εὐρώπης Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο, τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τρυζομένοις καὶ σκοτομήνης ἀναφανεῖσα Ἀνάφη ἐπικέκληται.* scriptorem si recte intellego, *μετωνομασία* insulae explicatur: ergo cave divellas narratiunculam u n i auctori vindicandam. convenit lunae defectus cum Apollonio (v. 1696 sq.), convenit subito apparuisse terram:

τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἄνα τόφρ' ἐφαάνθη
νῆσος ἰδεῖν,

cum Callimachus illam nutu Apollinis e fluctibus emergentem faceret; contra Argonautas procella iactatos esse cum Callimacho convenit. quid plura? nonne et Callimachi et Apollonii auctorem ceteroquin ignotum tenemus? quo uterque ita est usus, ut *μετωνομασίαν* pariter tacerent. — a Callimacho vero elegia secundi *Αἰτίων* libri origines nominis Anaphae, cognominis Aegletae explanatas esse satis exposuit Scheiderus, qui Apollonio duce omnes quae quidem ad Argonautarum reditum spectant elegias restituere conatus est. at peculiari opus esse disquisitione concedit qui quartum Argonauticorum librum attente perlegerit. quam disquisitionem cum pro angustiis huic libello scholastico circumscriptis longiorem fore intellexerim, unum viri doctissimi errorem satis habeo redarguisse. singulari enim carmine de Argonautarum reditu composito Battiadem egisse vidit A. Meineke (*vindic. Strab.* p. 5, cf. add. p. 239, 247), quem secuti sunt Rauchius (*die Fragmente der Aitien des Kallimachus*, Rastatt 1860 p. 6) et Bergkius; quod carmen *Ἀργοῦς οἰκισμοὶ* inscriptum fuisse coniecit Heckerus (*comment. Callim.* p. 35) e Suida, ubi inter carmina Callimachea *Ἄργους οἰκισμοὶ* enumerantur[2]). contradixit Schneiderus facillima viri docti Batavi mutatione repudiata (Call. II p. 79 et 141), sed quae ipse de hoc opere excogitavit, firmo pede non stant. equidem et Schneiderum et Heckerum cum adseclis suis verum vidisse censeo: s e r i e s elegiarum inter se cohaerentium inscripta fuit *Ἀργοῦς οἰκισμοὶ*[3]) et in secundo Aetiorum libro legebatur.

---

[1]) qui error explicatur Aristotelis testimonio apud Plin. h, n. IV 66: *hanc* (Delum) *Aristoteles ita appellatam tradidit, quoniam repente apparuerit enata.* cf. II 202: *clarae iam pridem insulae Delos et Rhodos memoriae produntur enatae, postea minores, ultra Melon Anaphe.* Cornut. c. 32 (p. 67 Lang): *Ἀναφαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσαντο τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα· τούτῳ δ' ἠκολούθησε καὶ τὸ τὴν Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰς αὐτοῦ νομισθῆναι.* cognomen sublestae fidei videtur esse. fortasse ad Callimachum referenda est glossa Hesychii *Αἰγλήτην· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος* cf. frg. 103.

[2]) cf. etiam A. H. Hartii dissertationem *observationes criticae in Apoll. Rhod.* Berol. 1863 p. 12.

[3]) cf. inprimis frg. 104.

II.

De Phalaride et Perillo egisse Callimachum complura docent fragmenta, quae teste eius, qui Parallela minora Plutarcho suppos ita in breviorem formam redegit, ad secundum Aetiorum librum retuleris. sed cum fides Plutarchi falsarii egregia R. Hercheri disputatione (*praef. ad Plutarchi libellum de fluviis* p. 17 sqq.) labefactata sit, disertum eius qui excerpsit testimonium sprevit Schneiderus. videamus, quid rei sit. duplex capitis 39 Parallelorum minorum recensio superest, quarum alteram in ipso illo libello confecit grammaticus, alteram aliquanto integriorem servavit Stobaeus (floril. L 49); utramque proponimus.

Plut. parall. 39:

Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀποτόμως τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Τέρυζος δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργὸς δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίῃ ζῶντας ἐν αὐτῇ. ὁ δὲ μόνον τότε γενόμενος δίκαιος αὐτὸν ἐνέβαλεν. ἐδόκει δὲ μυκηθμὸν ἀναδιδόναι ἡ δάμαλις· ὡς ἐν δευτέρῳ Αἰτίων <*Αἰτιῶν* cod. corr. Bentley>.

Stobaeus flor. L 49:

Δωροθέου ἐν ά Σικελικῶν.

Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀπότομος καὶ ἀπαθὴς ὑπάρχων ξέναις καὶ παρευρημέναις βασάνοις ἔτρυχε καὶ ἐστρέβλου τοὺς ὁμοφύλους. Πέριλλος δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργὸς κατασκευάσας δάμαλιν ἔδωκε τῷ βασιλεῖ δῶρον, ἵνα τοὺς ξένους εἰς αὐτὴν βάλλων κατακαίῃ ζῶντας· μυκηθμὸν δ' ἡ δάμαλις ἀνεδίδου τῷ φυσικῷ παρόμοιον. Φάλαρις δὲ τότε μόνον γενόμενος δίκαιος αὐτὸν τὸν τεχνίτην πρῶτον ἐνέβαλεν.

apud Stobaeum cum alia melius tradita sint — veluti quod *Πέριλλος* pro *Τέρυζος* legitur et verba *μυκηθμὸν δ' ἡ δάμαλις ἀνεδίδου*, quae vix intellegas apud Plutarchum, suo loco leguntur — tum testis adfertur Dorotheus. recte igitur Hercherus (*praef. ad Plut. de fluv.* p. 19) eiectis grammatici verbis *ὡς ἐν δευτέρῳ Αἰτίων*, in quibus Callimachi nomen excidisse Bentleius vidit, scripsit *καθάπερ ἱστορεῖ Δωρόθεος* e. q. s. sed ipsa illa verba ab Herchero deleta probum atque doctum produnt grammaticum, qui perlecta apud Plutarchum fabella pro teste ficticio eum apposuit, e quo ille sibi visus est hausisse. de fide illius satis constat[1]). cuius testimonio ita utamur, ut fere expressam e secundo Aetiorum libro falsarii Plutarchi narrationem censeamus. ecce fragmentum 119:

πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον,

quod praeter poetas Romanos (de quibus statim dicetur) ante oculos fuisse ei qui Phalaridi famosas illas epistulas supposuit rectissime observavit Bentleius (*de epist. Phalar.* p. 250 versionis Ribbeckianae) a Schneidero neglectus. apud Athenienses enim in hunc modum se excusat tyrannus ep. 122 (*Epistologr. Graec.* ed. Herch. p. 446): *πέποιθα δὲ μήθ' ὑμῶν τῳ μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἥν τις ἑτέροις ἐτεκτήνατο, αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τὸν μηχανησάμενον . . . καίτοι γ' ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὄλεθρον εὗρε κατὰ τῶν ἐπιβουλευόντων ἀχθεινότατον.* Callimachum secutus est Ovidius in Arte amatoria I 653 sq.:

et Phalaris tauro violenti membra Perilli
torruit: infelix imbuit auctor opus.

---

[1]) cf. Maass *analecta Eratosthenica* p. 95 (*Philologische Untersuchungen VI.* Berolini 1883).

copiosius narravit historiam Trist. III. 11, 39 sqq.:

saevior es tristi Busiride, saevior illo,
qui falsum lento torruit igne bovem,
quique bovem Siculo fertur donasse tyranno
et dictis artes conciliasse suas:
'munere in hoc, rex, est usus, sed imagine maior,
nec sola est operis forma probanda mei.
aspicis a dextra latus hoc adapertile tauri?
huc tibi, quem perdes, coniciendus erit.
protinus inclusum lentis carbonibus ure:
mugiet, et veri vox erit illa bovis.
pro quibus inventis, ut munus munere penses,
da precor ingenio praemia digna meo!'
dixerat. at Phalaris 'poenae mirande repertor,
ipse tuum praesens imbue' dixit' opus!'[1]
nec mora: monstratis crudeliter ignibus ustus
exhibuit geminos ore gemente sonos

nomen tyranni exhibet frg. 194: *τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο· κείνου* ad Busiridem esse referendum docet Ovidius a. a. I 646:

in laqueos quos posuere cadant.
dicitur Aegyptos caruisse iuvantibus arva
imbribus atque annos sicca fuisse novem;
cum Thrasius Busirin adit monstratque piari
hospitis adfuso sanguine posse Iovem.
illi Busiris 'fies Iovis hostia primus'
inquit 'et Aegypto tu dabis hospes aquam.'
et Phalaris tauro violenti membra Perilli
torruit. infelix imbuit auctor opus.
iustus uterque fuit: neque enim lex aequior ulla est,
quam necis artifices arte perire sua.

---

[1]) 52 speciose Heinsius *princeps* scripsit, sed *praesens* R. Ehwaldius recte retinuit. eundem auctorem sequuntur Ovidius trist. V 1, 53 sq.:

ipse Perilleo Phalaris perussit in aere
edere mugitus et bovis ore queri.

Ibis 437: *Aere Perilleo veros imitere iuvencos*
ad formam tauri conveniente sono.

ex Pont. II 9, 43: *non tibi Cassandrus pater est gentisve Pheraeae*
quive repertorem torruit arte sua.

III 6, 41: *forsitan haec domino Busiride iure timeres*
aut solito clausos urere in aere viros.

Propert. III 25, 11: *nonne fuit satius duro servire tyranno,*
et gemere in tauro, saeve Perille, tuo? cf. Sil. Ital. XIV 211 sqq.

etiam Claudianus in Eutrop. I 159 sqq. haud fortuito utramque fabulam coniunxit:

sic multos fluvio vates arente per annos,
hospite qui caeso monuit placare Tonantem,
inventas primus Busiridis imbuit aras,
et cecidit saevi quod dixerat hostia sacri,
sic opifex tauri tormentorumque repertor,
qui funesta nova fabricaverat aera dolori,
primus inexpertum Siculo cogente tyranno
sensit opus docuitque suum mugire iuvencum.

neque enim credo Claudiano doctrinae Alexandrinae perito[1]) solum Ovidium ante oculos esse obversatum. denique audiendus Ibis Nasonis 397:

ut qui post longum sacri mostrator iniqui
elicuit pluvias victima caesus aquas.

utramque fabulam coniunctam fuisse a Battiade ex imitatoribus laudatis iure concluseris. neque adversantur fragmenta 222:

τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει

et 182: *Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ᾽ ἐννέα κάρφετο ποίας* cl. Senec. quaest. nat. IV 2, 15. iam haec mihi compara:

Apollod. II 5 11, 6:

Μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον διεξῄει. ταύτης ἐβασίλευε Βούσιρις Ποσειδῶνος παῖς καὶ Λυσιανάσσης τῆς Ἐπάφου. οὗτος τοὺς ξένους ἔθυεν ἐπὶ βωμῷ Διὸς κατά τι λόγιον· ἐννέα γὰρ ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε, Θράσιος δὲ ἐλθὼν ἐκ Κύπρου, μάντις τὴν ἐπιστήμην, ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσεσθαι, ἐὰν ξένον ἄνδρα τῷ Διὶ σφάξωσι κατ᾽ ἔτος. Βούσιρις δὲ ἐκεῖνον πρῶτον σφάξας τὸν μάντιν τοὺς παριόντας ξένους ἔσφαζε.
συλληφθεὶς οὖν καὶ Ἡρακλῆς τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο, τὰ δὲ δεσμὰ διαρρήξας τόν τε Βούσιριν καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε.

Hygin. fab. LVI.:

Busiris.

In Aegypto apud Busiridem Neptuni filium cum esset sterilitas et Aegyptos annis novem siccitate exaruisset, ex Graecia augures convocavit. Thrasius[2]) *Pygmalionis vatis filius Busiridi monstravit immolato hospite venturos imbres promissisque fidem ipse immolatus exhibuit*[3]).

Plut. Parall. min. 38. *Βούσιρις παῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀνίππης τῆς Νείλου τοὺς παριόντας ὑπούλῳ φιλοξενίᾳ κατέθυε· μετῆλθε δ᾽ αὐτὸν ἡ τῶν τετελευτηκότων νέμεσις. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιτεθεὶς τῷ ῥοπάλῳ διεχρήσατο. ὡς Ἀγάθων Σάμιος.*

---

[1]) cf. quae disputavi in *quaestionibus Phaethonteis* p. 50, p. 62 sqq. (*Phil. Unters.* VIII. Berolini 1886.)

[2]) 5 *Thasius* Fris. corr. Micyllus 6 *fratris* corr. Heinsius et Muncker.

[3]) de Phalaride dixit ni fallor Hyginus c. 257 *qui inter se amicitia iunctissimi fuerunt,* sed horum capitum (de quibus disputavi in *Hermae* vol. XVI p. 585—601) condicio tam est misera, ut hodie de pristina forma diiudicari nequeat. neque ausim decernere, quantum valeat Philargyrius, qui adhuc sordibus obrutus iacet, ad Virg. Georg. III 5, cuius verba adscribo: *Busiris Aegypti rex omnibus annis Iovi hospites immolabat: nam per octo annos Aegypto sterilitate laborante, Pygmalion* (sic) *Cyprius finem futurum non ait, nisi sanguine hospitis litatum fuisset. primus autem Thyestes* (sic) *alienigena immolatus originem sacrificio dedit. Alii sic: Busiris Neptuni filius rex Aegypti, qui cum Iovi hospites immolaret, pari exemplo mactatus est ab Hercule, ipsum quoque ausus aris admovere.*

nonne ex eodem fonte videntur esse derivata? quem fuisse Callimachum iam opinor satis erit apertum. neque enim multum curo quod Pseudoplutarchus aliam testatur matrem Busiridis neque quod testem adscripsit ficticium: illud, nisi corruptela latet (quod equidem credo), condonandum scriptori, hoc ex more falsarii est. ergo tenemus argumentum carminis Callimachei, quod quale fuerit ex imitatoribus Romanis fieri non potest quin cogitatione tibi sis ficturus. iam cum Phalaridem tum cum poena afficeret Perillum, solum iustum se praebuisse non solum Plutarchus sed etiam Ovidius diserte moneant, vide num Callimachi sit versiculus

τῶν ἀδίκων ἔργων ἓν τὸ δικαιότατον,

quem e Suida restituit Bergkius PLG. III p. 691⁴. nam quod Polybius XV 25 proverbium dicit (*Δείνωνα τὸν Δείνωνος ἐπανείλετο Ἀγαθοκλῆς καὶ τοῦτο ἔπραξε τᾶν ἀδίκων ἔργων, ὡς ἡ παροιμία φησί, δικαιότατον.* cf. IV 18), paene in proverbium venit versus Hesiodi op. 265 (cf. Aristot. Rhet. III 9): *οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων*, e quo profecit Callimachus[1]).

Busiridis fabulam celebratam ab Epicharmo (p. 223 Lor. cf. p. 131) in deliciis fuisse comicorum notum est (cf. Meineke *hist. crit.* p. 351) de quibus cum aeque parum constet ac de Busiride Euripideae, exilia fragmenta percensere nolo: nihil enim prosunt quaerenti undenam Callimachus argumentum sumpserit[2]). equidem responsum paratum non habeo, sat vulgata enim fuit fabula —

quis aut Eurysthea durum
aut illaudati nescit Busiridis aras?

sed cum in fine narrationis Apollodoreae additum sit Busiridem simul cum Amphidamante filio ab Hercule esse occisum, haec duo comparanda sunt testimonia ex eodem enchiridio derivata:

Schol. Apollon. IV 1396:
εἶτα ἀφικνεῖται (Hercules) *ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος, ὃν κτείνει καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην καὶ τοὺς ὀπάονας πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διός, ἔνθα ἐξενοκτόνουν.*

Hygin. fab. 31 (in Parergis Herculis):
Busiridem in Aegypto, qui hospites immolare solitus erat <sc. *necavit*>. *huius legem cum audiit, passus est se cum infula ad aram adduci. Busiris autem cum vellet deos imprecari, Hercules eum clava ac ministros sacrorum interfecit.*

manifestusne consensus scholiastam inter et Apollodorum? nam quod hic Amphidamantem filium appellat, qui illi Iphidamas audit, idem est nomen. porro cum scholiasta e Pherecyde (numerus libri corruptus) se hausisse profiteatur, hunc fructum certe percepimus, ut constet de scriptore, quem auctorem fuisse Callimacho haud improbabile est[3]).

---

[1]) Apostolius cent. XVII 78 narrationem suam de Phalaride pessimam claudit in hunc modum *ἦ πού γε ἐς τόνδε τὸ τοῦ Ἡσιόδου ἠλήθευσεν· Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει* e. q. s.

[2]) de Isocratis oratione, quam ante oculos obversatam esse Vergilio vix recte dicit scholiasta, disputare nolo.

[3]) fabulam de Tiresia in Lavacro Minervae e Pherecyde haustam esse monuit Wilamowitzius (*Homer. Untersuchungen* p. 146 a. l. = *Philol. Unters.* VII). ceterum contra Pherecydam ni fallor tecte pugnavit Herodotus II 45: *λέγουσι δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνες, εὐήθης δὲ αὐτῶν καὶ ὅδε ὁ μῦθός ἐστι τὸν περὶ τοῦ Ἡρακλέος λέγουσι, ὡς αὐτὸν ἀπικόμενον ἐς Αἴγυπτον στέψαντες οἱ Αἰγύπτιοι ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον ὡς θύσοντες τῷ Διί· τὸν δὲ τέως μὲν ἡσυχίην ἔχειν, ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατάρχοντο, ἐς ἀλκὴν τραπόμενον πάντας σφεας καταφονεῦσαι.* altioris est indaginis quemnam auctorem Pherecydes ipse, cum fabulam narraret, secutus sit. parum enim valet frg. Hesiodi 22 Rzach.

Sed haec quidem hactenus; iam transeamus ad historiam quae est de Phalaride et Perillo. Siculi tyranni primus mentionem facit Pindarus Pyth. I 94:

οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει πάντᾳ φάτις.

tamquam notissimi. at difficile est dictu, undenam fama poetae ad aures pervenerit, siquidem mera fuit fama. exempli causa fingo apud Stesichorum, quem aequalem Phalaridis fuisse Aristoteles (Rhet. II 20) existimavit, tale quid legisse Pindarum. post Pindarum Aristoteles demum crudelitatem Phalaridis tangit Eth. Nicom. VII 6 (p. 1149ᵃ 15): *οἷον εἰ Φάλαρις κατεῖχεν ἐπιθυμῶν παιδίον φαγεῖν*, quae explicantur p. 1148ᵇ 20, augentur a Clearcho peripatetico ap. Athen. IX 396ᵉ: *Κλέαρχος δ' ἐν τοῖς περὶ βίων εἰς τοῦτό φησιν ὠμότητος Φάλαριν τὸν τύραννον ἐλάσαι, ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη.* contra Heraclides Ponticus *ἐν τῷ περὶ ἐρωτικῶν* (Athen. XIII 602ᵇ) tam clementem fuisse illum narraverat erga Charitonem Melanippumque coniuratos, ut dei diem eius supremum proferendum censerent[2]). quamquam alio scripto celebre matris tyranni de immani filii crudelitate somnum prodiderat (Cic. de divinat. I 23). sed de his rebus omnibus diligenter congestis iudicium censuramque fecerat Timaeus historicus teste Polybio XII 25: *περὶ τοῦ ταύρου τοῦ χαλκοῦ τοῦ παρὰ Φαλάριδος ἐν Ἀκράγαντι, εἰς ὃν ἐνεβίβαζεν ἀνθρώπους κἄπειτα πῦρ ὑποκαίων ἐλάμβανε τιμωρίαν παρὰ τῶν ὑποταττομένων τοιαύτην ὥστε ἐκπυρουμένου τοῦ χαλκοῦ τὸν μὲν ἄνθρωπον πανταχόθεν παροπτώμενον καὶ περιφλεγόμενον διαφθείρεσθαι, κατὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀλγηδόνος, ὁπότ' ἀναβοήσειεν, μυκηθμῷ παραπλήσιον τὸν ἦχον ἐκ τοῦ κατασκευάσματος προσπίπτειν τοῖς ἀκούουσι . . . ὅμως Τίμαιος ἐπεβάλετο καὶ τὴν κοινὴν φήμην ἀνασκευάζειν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων ψευδοποιεῖν*, cum diceret taurum qui esset Carthagine, Agrigento advectum non esse neque eius modi taurum Agrigenti unquam extitisse (cf. Diodor. XIII 90. Müller FHG. I p. 222). accedit schol. Pind. Pyth. I 185: *κατασκευάσαι δὲ αὐτόν φασι* (scr. *φησι*, nam antecedit Timaei nomen, cf. Diod. XXXII 25) *Περίλαον καὶ πρᾶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι.* iam vero cum statim sequatur Callimachi distichon 119, poetam e Timaeo pendere veri est simillimum[3]). cuius auctoritatem multum valuisse apud poetas Alexandrinas, Lycophronis Alexandra multis locis clamat. sane exoptandum est, ut aliquando Timaei doctrina in carmine illo tenebricoso indagetur, unde fragmenta historici gravissimi adauctum iri persuasum habemus. interim frustulum eruisse contenti sumus, quod quidem ad fabellam quandam in Aetiis celebratam spectat. vaticinatur Cassandra Lycophronea inde a v. 1141, quos appositis scholiis gravissimis integros transscribam:

---

[1]) Clearchum sequitur Tatianus orat. ad. Graecos 34 (p. 132 Otto).

[2]) ex eodem fonte Aelianus saepius hausit (Var. hist. II 4, frg. 45, 46 — mirum in modum verba *Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι* cum Eusebio (praep. ev. V 35 p. 233ᶜ.), qui ceteroquin Oenomai Cynici librum *Γοήτων φωρὰ* exscripsit (cf. J. Bernays *Lucian und die Kyniker* p. 35), concinunt 318); Plut. amat. 16.

[3]) *Πέριλλος*, quo nomine usi sunt Callimachus eiusque imitatores, diminutivum est nominis Perilai. Tzetz. chil. I 646 quae refert e Luciani Phalaridibus et Diodoro integriore conglutinata sunt. somnium Himeraeae cuiusdam mulierculae ab Heraclide in eodem opere narratum, e quo matris Phalaridis somnium Cicero petivit, etiam a Timaeo receptum esse docuit Meineke *Anal. Alex.* p. 355. inter scriptores quos mendacii insimulaverat, fuit fortasse Philistus; scite de hoc disputavit Bergkius PLG. III p. 233⁴. ceterum de Perillo artifice novissime dixit Robertus *Archäologische Märchen* p. 44. a. 1. (*Philol. Unters.* X. Berol. 1887).

Πένθος δὲ πολλαῖς παρθένων τητωμέναις
τεύξω γυναιξὶν αὖθις, αἳ στρατηλάτην
ἀθεσμόλεκτρον, Κύπριδος λῃστὴν θεᾶς
δαρὸν στένουσαι κλῆρον εἰς ἀνάρσιον
στελοῦσι παῖδας ἐστερημένας γάμων . . .
ὑμεῖς ἐμῶν ἕκατι δυσσεβῶν γάμων
ποινὰς Γυγαίᾳ τίσετ' Ἀγρίσκᾳ θεᾷ
τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον
πάλου βραβείαις γηροβοσκοῦσαι κόρας.
αἷς ἀκτέριστος ἐν ξένῃ ξέναις τάφος
ψάμμῳ κλύδωνος λυπρὸς ἐκκλυσθήσεται,
ἐπὴν ἀκάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς
Ἥφαιστος εἰς θάλασσαν ἐκβράσῃ σποδὸν
τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος ἐφθιτωμένης.
ἄλλαι δὲ νύκτωρ ταῖς θανουμέναις ἴσαι
Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς ἵξονται γύας,
λαθραῖα κακ κέλευθα παπταλώμεναι,
ἕως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφείρας δόμους
λιταῖς Σθένειαν ἵκτιδες γουνούμεναι.
θεᾶς δ' ἰφελτρεύσουσι κοσμοῦσαι πέδον
δρόσῳ τε φοιβάσουσιν, ἀστεργῆ χόλον
ἀστῶν φυγοῦσαι. πᾶς γὰρ Ἰλιεὺς ἀνὴρ
κόρας δοκεύσει, πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων
ἢ φάσγανον κελαινὸν ἢ ταυροκτόνον
στερρὰν κίβηλιν ἢ Φαλακραῖον κλάδον,
μαιμῶν κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου·
δῆμος δ' ἀνατεὶ τὸν κτανόντ' ἐπαινέσει,
τεθμῷ χαράξας, τοὐπιλώβητον γένος.

Timaeum antestatur Tzetz. ad v. 1141. (frg. 66 M.)

Τίμαιος ἱστορεῖ, ὅτι αἱ παραγενόμεναι παρθένοι ἐδούλευον ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς, δύο οὖσαι· εἰ δέ τις ἀποθάνοι, ἑτέραν παραγίνεσθαι ἀντ' αὐτῆς, ἐκείνην δὲ οὐ θάπτεσθαι ὑπὸ τῶν Τρώων, ἀλλὰ καίεσθαι ἀγρίοις ξύλοις, καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτῆς ῥίπτεσθαι εἰς θάλασσαν.

ad 1157 . . . ἐπετέτραπτο δὲ τοῖς Τρωσί, καὶ ἡνίκα ᾔσθοντο παραγινομένας αὐτὰς ἐκ Λοκρίδος λίθους ἔχοντες καὶ ξίφη ἐπεξῄεσαν αὐταῖς . . .

ad 1159 συνέβη μιᾷ στελλομένῃ ἐκ Λοκρίδος διαφθαρῆναι ἐπί τινος λόφου τῆς Τροίας καλουμένου Τράρωνος· εἶτα τοὺς Λοκροὺς τὴν μὲν θάψαι, σιωπῆσαι δὲ καὶ μηκέτι πέμπειν τὰς παῖδας, φάσκοντας πεπληρῶσθαι τὸν τῶν ἐτῶν χρόνον. ἀκαρπίας δὲ κατασχούσης αὐτοὺς πάλιν πέμπειν οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν ἀρκοῦσαν εἶναι δοκοῦντας τὴν τιμωρίαν· ὁ δὲ χρησμὸς οὐκ εἶχεν ὡρισμένον χρόνον, ἀλλ' εἰς δύο ἀντὶ τῆς ἀδικίας <novissima verba e Tzetze explicaveris>[1]).

continuae narrationis fragmenta superesse in scholiis elucet, Timaeum auctorem esse insuper docent Tzetz. ad v. 1141: ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος et Polyb. XII 5. ergo Lycophro — nam ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδει — nisi quod ampullas tragicas et sesquipedalia verba ipsi relinquimus, versibus reddidit solutam scriptoris orationem. eandem versibus redditam esse a Callimacho fidem facit scholium A ad. Hom. N 66 quod fatigatus tot versibus transscribendis transscribere nolo (Schneideri fragmentum est 13[d]), additur enim: ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν α' Αἰτίων καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῇ δ' τῆς

[1]) cf. Annaeum Placidum in schol. ap. Serv. Verg. Aen. I 41, qui addit virginem de ea tribu fuisse, de qua fuisset Aiax. cetera testimonia collegerunt O. Müller *Orchomenus* p. 162. Welcker *Griech. Tragöd.* p. 164, cf. Meineke *Anal. Alex.* p. 165. de Euphorionis versibus (ap. Plut. de sera num. vind. p. 557[d]) alio loco disputabo. ceterum antiquissimi testis Aeneae (comm. poliorc. 31) testimonium removit A. Hug *Aeneas von Stymphalos* p. 8 adn. 3 (Turici 1877) utpote interpolatum e Timaeo.

Ὀδυσσείας παχυμερῶς. et bene quidem additur, cum verba *διανηξάμενος* usque ad *παρέδωκεν* comparare liceat cum Homero (*δ* 506 sqq.), verba quae initio posita sunt, concinant cum Callimachi fragmento 132 (cf. Dilthey *de Cyd.* p. 69), ut vel inde iure concluseris cetera quoque esse referenda ad Callimachum. iam vero cum memorabilis sit consensus scholiastam inter et Lycophronem et de sepulcro Aiacis (*ἐκριφθέντα δὲ αὐτὸν κατὰ Δῆλον νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει* cl. Lycophr. 399) et de virginibus Troiam mittendis, communem fontem quaerentibus nobis ultro se offert Timaeus Tauromenitanus. cui coniecturae unum est quod addam. revocandum ad illam Battiadae elegiam fragmentum 13[c] de Phalacra promunturio; eius enim Callimachus in primo Aetiorum libro meminerat. de Schneideri ariolatione tacere praestat: legas Lycophronis versum 1170, locum frustulo adsignabis.

Ad Phalaridem redeamus. de nece eius egisse Callimachum, etsi ut hoc statuamus, suadet perpetuus imitator Ovidius Ib. 439:

utque ferox Phalaris lingua prius ense resecta,
more bovis Paphio clausus in aere gemas,

plane nescimus, Timaeum acerrimum aliorum scriptorem castigatorem egisse certum est[1]). accedit aliud. iure quispiam quaesiverit, quod *αἴτιον* insit historiae. scilicet nullum inest, neque e Busiridis fabella, qualem quidem a poeta conformatam esse statuimus, facile quis elicuerit. sed cohaeret haec fabula cum fabulis Herculeis, quarum permultae ad origines cognominis alicuius morisve in rebus sacris usu recepti explicandas fictae sunt. veluti Apollodorus rebus Busiridis narratis pergit (fabulam Trachiniam simillimam in uno conspectu composui):

II 5 11, 8:	II 7 7, 1:
διεξιὼν δὲ Ἀσίαν Θερμυδραῖς Λινδίων λιμένι προσίσχει. καὶ βοηλάτου τινὸς λύσας τὸν ἕτερον τῶν ταύρων ἀπὸ τῆς ἁμάξης εὐωχεῖτο θύσας. ὁ δὲ βοηλάτης βοηθεῖν ἑαυτῷ μὴ δυνάμενος στὰς ἐπί τινος ὄρους κατηρᾶτο, διὸ καὶ νῦν, ἐπειδὰν θύωσιν Ἡρακλεῖ, μετὰ καταρῶν τοῦτο πράττουσι.	*διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν ἀπορῶν τροφῆς ἀπαντήσαντος Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἦλθε εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήυκα ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Δρύοπας κατεπολέμησεν.*

Thiodamantis non solum in hymno in Dianam (160), ubi satis ridicule de Hercule dicitur:

ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη,
τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι

obiter mentionem fecit, sed etiam meminerat in Aetiis, cf. quae disputavit Schneiderus Call. II. p. 59 sq.[2]) iam vero cum Trachiniam teste scholiasta Apoll. Rhod. I 1212 fabulam illustraverit Battiades, quid fiet de Rhodia, quae et *αἴτιον* illo dignissimum continet et videtur confirmari a Philostrato (imag. II 24), cum aratori illi nomine vacanti (ut est apud Apollodorum) nomen dederit Thiodamantis? sed Philostratus ipse interpolationis arguitur: nomen enim e fabella Trachinia falso transtulit. coniunctas ab eo lectas esse illas ex initio descriptionis imaginis ficticiae satis apparet: *Τραχὺς οὗτος καὶ νὴ Δί' ἐν τραχείᾳ τῇ γῇ* (scilicet Trachine), *Ῥόδος γὰρ αὕτη ἡ νῆσος.* quo artificio perspecto eo facilius adducor, ut utramque fabulam a Callimacho narratam

---

[1]) cf. Heraclidem qui dicitur de polit. Agrigentinorum 37.

[2]) Callimachum Apollonius sequitur I 1213 sqq. et ex Apollonio et ex Callimacho pendet incertus poeta Anth. Plan. 101. non omnia mihi probantur quae Schneiderus l. l. eruisse sibi visus est.

fuisse credam, cum Herculis *famelici* res versibus illustraret: nam de Hercule apud Thiodamantem agens, in transcursu morem exsecrandi qui Lindi fuit, facile lepida illa historiola explanare potuit. quae cum ita sint, res Phalaridis quoque una cum Busiride in transcursu commemoratas fuisse ab illo non est quod negemus. itaque seriem fabularum Herculearum lucrati sumus, quae fortasse terminata fuit hisce versibus:

χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών [1]).

III.

Redeamus ad Apollonii librum quartum. narrat poeta inde a versu 1228 Argonautas multis donis hospitalibus ab Alcinoo rege ornatos e Phaeacum insula profectos iam in Peloponnesi conspectum venisse, sed procella subito orta novem dies totidemque noctes per mare iactatos fuisse, denique delatos in Syrtes, unde nautis nullum reditum esse fabulabantur. novitate rerum perterriti de semetipsis desperant; desperanti Iasoni apparent:

1309 *ἡρῷσσαι Λιβύης τιμήοροι, αἵ ποτ' Ἀθήνην,*
ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα
ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο[2]).
ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταται θέρον αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην· αἱ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
ἔσταν, ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον,

stupefactum consolantur:

1322 *οἰοπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,*
ἡρῷσσαι Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
ἀλλ' ἄνα· μηδ' ἔτι τοῖον ὀϊζύων ἀκάχησο,
1325 *ἄνστησον δ' ἑτάρους. εὖτ' ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη*
ἅρμα Ποσειδάωνος ἐύτροχον αὐτίκα λύσῃ,
δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν,
ὧν ἔκαμεν δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα·
καί κεν ἔτ' ἠγαθέην ἐς Ἀχαιίδα νοστήσαιτε.

versui 1322 adnotat scholiasta: *περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος οὕτω λέγων*
δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
αὖλια καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε (fr. 126).

eandem igitur fabulam copiosius, ut par est conicere, exornaverat Callimachus in eodem Aetiorum libro, de quo cap. I. diximus. de sede versuum mecum consentit Schneiderus, de sensu opinor errat. putat enim de Cyrene Battiadae patria agi: precari poetam, ut nymphae vigentem patriam suam etiam magis augeant. sed duabus de causis haec interpretatio reicienda est. primum enim vir doctus non demonstravit verbo *ζώειν* hoc loco vigendi, *ὀφέλλειν* augendi notionem

---

[1]) fr. 120. cf. Dilthey *de Cyd.* p. 106.

[2]) Callimachum ante oculos habuit, cuius versus in primo Aetiorum libro legebatur (frg. 13) *οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.* quo versu Lycophronis errorem (Alex. 576) esse exagitatum ingeniose coniecit Wilamowitzius (*de Lycophronis Alexandra*, Gryphisw. 1883, p. 12).

inesse — nam *ὀφέλλειν* per se potest idem esse quod *ὀφείλειν* — deinde cum de eisdem nymphis egisse Callimachum scholiasta videatur indicare, non Callimachum faciemus precantem, sed eum quem fecit Apollonius, Iasonem. is igitur ambiguum dearum dictum, quod recte interpretatus est Peleus (1370 sqq.), de sua matre intellexit, quamquam obscurum manebit, qua ratione cum ceteris apud Callimachum coniunctum fuerit. utcunque se res habet, tenere nobis videmur exemplum Apollonio ad imitandum propositum, praesertim cum *δέσποιναι Λιβύης ἡρωίδες* respondeant eis, quas ipse cum vi quadam ter (epico enim more versum 1323 repetit Iason v. 1358) dicit: *ἡρῷσσαι Λιβύης τιμήοροι*. iam vero audias Nicaenetum poetam Samium Anth. Pal. VI 225:

*Ἡρῷσσαι Λιβύων ὄρος *ἄκριτον αἵτε νέμεσθε*[1])
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλήτιδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα καὶ χλωροὺς ἐκ καλάμης στεφάνους,
ἅσσ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἡρῷσσαι Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

non solum *ἡρῷσσαι* vox rarissima[2]) eadem hexametri sede posita convenit, sed convenit etiam habitus illarum, quem Iason describit 1448 sq.:

στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο
αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠύτε κοῦραι.

sed uter utrum imitatus est? de aetate Nicaeneti parum constat[3]): si fides Athenaeo (XIII 673 f) Phylarcho historico vetustior fuit, quem Arati Sicyonii fere aequalem fuisse tradit Polybius. ad definienda igitur tempora quibus vixerit Nicaenetus fere nihil lucrati sumus; sed ponamus iisdem temporibus vixisse et Nicaenetum et Apollonium, nonne repetitae dearum appellationes aptae apud Nicaenetum, apud Apollonium satis ineptae sunt? epigrammati illius omnibus numeris absoluto pondus quoddam accedit repetita appellatione, taedium legenti movent heroinae hoc ipsum nomen profitentes Iasoni. sentis, quo tendat ratiocinatio. at lubrica via est ac tenebricosa, neque mehercle certius auderem iudicare, nisi testimonium docti viri accederet, e quo necessitudinem Nicaenetum inter et Apollonium intercessisse eluceret. etenim litterator qui primo Parthenii *περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων* libelli capiti adscripsit *ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Λύρκῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Καύνῳ* apud utrumque similem historiam se invenisse his verbis testatur. idem Byblidis fabulam (c. 11) ab Apollonio *Καύνου κτίσει* narratam fuisse adnotat; Parthenius ipse Nicaeneti narrationem excerpsit. haec igitur sunt examinanda: de Byblide in fine huius dissertationis misso Callimacho dicemus. redeundum vero ad eum scriptorem, unde orsa est disputatio nostra, cuius caput secundum cum Parthenio age componamus:

Cono c. 2:

*τὰ περὶ Βυβλίδος, ὡς παῖς ἦν Μιλήτῳ *ἔχουσα ἐξ αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον*[4]). *ᾤκουν δὲ Μίλητον τῆς Ἀσίας, ἣν ὕστερον μὲν Ἴωνες*

Parthen. 11:

περὶ δὲ Καύνου καὶ Βυβλίδος τῶν Μιλήτου παίδων διαφόρως ἱστορεῖται.

---

[1]) anonymus quidam probante Wesselingio coniecerat *Χαρίτων ὄρος*. cf. Callim. fr. 266, quod ad hanc elegiam iure revocavit Schneider. imitatus est Nonn. Dionys. XIII 341. de Gratiarum colle dixit Herodot. IV 175.

[2]) teste scholiasta Herodianus egerat de accentu vocabuli.

[3]) omnia quae sciri possunt de Nicaeneto diligenter composuit Fr. Jacobs *catal. poet. epigramm.* p. 921 sq.

[4]) haec corrupta sunt: latere videtur nomen matris.

καὶ οἱ ἀπ᾽ Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως ὁρμηθέντες ᾤκησαν, τότε δ᾽ ἐνέμοντο Κᾶρες, ἔθνος μέγα κωμηδὸν οἰκοῦντες. Καύνῳ δ᾽ ἔρως ἐγείρεται ἀμήχανος τῆς ἀδελφῆς Βυβλίδος· ὡς δ᾽ οὐκ ἀπετύγχανε πολλὰ κινήσας, ἔξεισι τῆς γῆς ἐκείνης. καὶ ἀφανισθέντος μυρίῳ ἄχει κατεχομένη ἡ Βυβλὶς ἐκλείπει καὶ αὐτὴ τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ πολλὴν ἐρημίαν πλανηθεῖσα καὶ πρὸς τοὺς ἀτελεῖς ἱμέρους ἀπαγορεύουσα βρόχον τὴν ζώνην τινὸς καρύας καθάψασα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· ἔνθα δὴ κλαιούσης αὐτῆς ἐρρύη τὰ δάκρυα καὶ κρήνην ἀνῆκε, Βυβλίδα τοῖς ἐπιχωρίοις ὄνομα.

Νικαίνετος μὲν γάρ φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ ὁδεύσαντα πόρρω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι καὶ τοὺς ἀπεσκεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπεσι τοῖσδε·

αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν Οἰκούσιον ἄστυ
κτίσσατο, Γαργασίῃ δὲ Κελαινοῦς εἴχετο παιδί,
ἥ οἱ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας·
γείνατο δὲ ῥαδαλῇς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισιν
Βυβλίδα, τῆς ἤτοι ἀέκων ἠράσσατο Καῦνος.
βῆ δὲ φερένδιος φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον
καὶ Κάπρος ὑλιγενὲς[1]) καὶ Κάρια ἱρὰ λοετρά.
ἔνθ᾽ ἤτοι πτολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἰώνων.
αὐτὴ δὲ γνωτή, ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα,
Βυβλὶς ἀποπρὸ πυλῶν Καύνου ὠδύρατο νόστον.

. . . . φασὶ δέ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

fabulae conformationi quam plures secuti sunt (οἱ δὲ πλείους c. q. s.) Nicaeneti narrationem disertis verbis opposuit Parthenius. ac fuit antiquior ea fabulae forma, ut crimen scelesti amoris inferretur Cauno: **Καύνιος ἔρως** notus Aristoteli (Rhet. II 25). hinc profectus est Nicaenetus et ignotus ille poeta apud Nonnum (Dion. XIII 550 sqq.) et Ovidium (met. IX 497 sqq.), quem detexi (*anal. Alex.-Rom.* p. 61 sq.)[2]), ceteri Byblidi scelestum amorem imputant. sed latet adhuc auctor Cononis. de Nicaeneto noli cogitare, quippe qui multo simplicius rem adornaverit: contra quod de Byblidis fonte nonnulli in fine narrationis Parthenianae dicunt, tam bene congruit cum Conone, ut ex eodem fonte utrumque hausisse statuendum sit. et circumspicientibus duo nobis se offerunt Aristocritus (περὶ Μιλήτου) et Apollonius (Καύνου κτίσει); hos enim margini adnotavit grammaticus. at nondum ad finem perducta est narratio Cononis: ita enim pergit:

> Καῦνος δὲ πλανώμενος εἰς Λυκίαν φθάνει καὶ τούτῳ Προνόη (Ναῒς δ᾽ ἦν αὕτη) ἀναδῦσα τοῦ ποταμοῦ τά τε συνενεχθέντα τῇ Βυβλίδι λέγει, ὡς ἐχρήσατο ἔρωτι δικαστῇ, καὶ πείθει αὐτὸν αὐτῇ ἐπὶ τῷ τῆς χώρας λαβεῖν τὴν βασιλείαν (καὶ γὰρ εἰς αὐτὴν ἀνῆπτο) συνοικῆσαι. ὁ δὲ Καῦνος ἐκ τῆς Προνόης τίκτει Αἰγιαλόν, ὅς καὶ παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ ἐτελεύτησεν, ἤθροισέ τε τὸν λαὸν σποράδην οἰκοῦντα καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐπὶ τῷ ποταμῷ μεγάλην καὶ εὐδαίμονα Καῦνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐπονομάσας.

Aegialus nomen est Argivum (Apollod. II 1 1, 2; Steph. Byz. *Αἰγιαλός*); hinc facile est explicatu, qua ratione cum Lyrco Phoronei filio Argivo coniungi potuerit. rem ipsam a Parthenio fuse narratam (c. 1) repetere nolo, sed hoc moneo nomen Aegiali redire in ea narratione, cui in margine

---

[1]) versus corruptissimos Hercherum secutus intactos reliqui.

[2]) assentientem nanctus sum Augustum Kalkmann, qui in *quaestionibus novis de Hippolytis Euripideis* (Bonnae 1882) p. 61—70 de variis fabulae formis non sine fructu disputavit.

cod. Palatini testes adscripti sunt Nicaenetus et Apollonius. Nicaenetus vero Cononis auctor esse nequit, cum a Cauno ipso urbem eiusdem nominis conditam esse affirmarit: ergo restat Apollonius. cui eo libentius fabellam vindicabimus, quod verba diductis litteris expressa ad *Καύνου κτίσιν* spectant: *Καύνου κτίσις* autem inscriptum fuit carmen Apollonianum. et poeta Alexandrino profecto digna est Prothoae nymphae (Prothoam inter Nereides enumerat Hesiodus Theog. 261) *ἐπιφάνεια*, Apollonii qui non sine granditate Medeae animi aegritudinem depinxit, in querelis puellae perdite amantis spirare mens videtur. denique, etsi in his tenebris nos caecutire libenter confitemur, eam fere necessitudinem Nicaenetum inter et Apollonium fuisse statuimus, ut Byblidis amor paucis verbis ab illo descriptus largam effingendi materiam huic praebuerit, cum res Lyrci a Samio poeta celebratas paucis ut videtur stringeret[1]. quae cum ita sint, coniecturam periclitamur Nicaeneti epigramma, unde orsa est disquisitio nostra, de nymphis Libycis scriptum consulto imitatum esse Argonauticorum poetam.

Pedetemptim a rebus sat certis ad incertiores pervenimus, de quibus ne plura disputemus, via lubrica impedit. sed plane inutilem fuisse investigationem negamus. latent adhuc in terrae visceribus permulta antiquitatis monumenta, quae arte ac ratione adhibita prudentes viri suo tempore excipient; latent adhuc in grammaticorum mythographorumque thesauris artis poetarum maxime Alexandrinorum gemmae, quae admota divina virgula Rationis ad lucem proferendae, modesta reficiendae sunt ariolatione. hinc incorruptam litterarum illius aetatis, quibus vel recentiores multum debere pauci sciunt, cognitionem olim instauratum iri speramus. nam caelesti quodam instinctu agitatus poeta cecinit philosophus:

θνήσκει οὐδὲν τῶν γιγνομένων,
διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου
μορφὴν ἑτέραν ἐπέδειξεν.

Addenda et corrigenda.

ad p. 5. addere debebam Theram insulam e mari enatam; cf. Plin. h. n. II 202, cuius auctorem Posidonium fuisse docuit P. Rusch (*de Posidonio Lucreti auctore*, diss. Gryphisw. 1882 p. 42). — Apollinis cognomen Anaphaeus apud Cornutum nescio an idem sit ac Phanaeus (ita enim apud Macrob. sat. II 17, 34 scribendum); hinc corrigas quae scripsi p. 5 adn. 1.

ad p. 10. de Phalaride, cuius crudelitas in proverbium abiit, testimonia nolui congerere. ed addendum etiam Ciceronem de republ. III 43 (ap. schol. Juven. VI 485) fortasse e Timaeo, quem laudat in eis quae sequuntur, hausisse. taurum famosum in suum usum verterat Epicurus (cf. Cicero in Pison. 42. Tusc. II 17 = Senec. ep. 66, 18).

Scrib. STETTINI mense Martio anno h. s. LXXXVII.

G. Knaack.

[1]) Apollonius ipse fortasse ex Aristocrito Milesio fabulam hausit. carmini illius non sine specie veri Meinekius versus apud Cramerum *anecd. Par.* IV 16 adscripsit de Caribus in mari vagantibus, quos Apollonii esse Tzetz. ad Lyc. 1285 affirmat. cf. Meineke *Anal. Alex.* p. 402 sq.

Gc 2.87
Callimachea.
Widener Library 002414073
3 2044 085 106 508